

SEMBRA
LLIBRES

La cabra

Títol original: *The Goat*

Primera edició: febrer de 2020

© Del text original: Anne Fleming, 2017

© De la traducció: Ferran Ràfols Gesa, 2020

© D'aquesta edició: Sembra Llibres, Coop. V., 2020

C/ del Real de Gandia, 3, baix esq.

46020 València

sembra@sembrallibres.com

www.sembrallibres.com

som **coop**erativa

Edició: Clara Berenguer, Mercè Pérez i Xavi Sarrià

Disseny de la col·lecció: Setanta | www.setanta.es

Correcció: Roger Sarrià

Maquetació: Octavi Gil Pujol

Editat per acord amb Groundwood Books Limited, Toronto, Canada.

Sembra Llibres forma part de l'Associació d'Editorials Independents

www.llegirencatala.cat

Aquest llibre s'ha imprés a Bookprint

amb paper offset cru de 80 grams

i ha estat compaginat amb cos 10,5 de la tipografia Chronicle.

ISBN: 978-84-16698-39-4

DL: V-3030-2019

Anne Fleming

LA CABRA

Traducció de Ferran Ràfols Gesa

SEMBRA
LLIBRES

TAULA

1
PÀGINA 11

2
PÀGINA 19

3
PÀGINA 49

4
PÀGINA 73

5
PÀGINA 89

6
PÀGINA 97

Hi havia una vegada una cabra que vivia a Nova York. L'edifici on vivia tenia unes vistes magnífiques i un munt de cornises robustes per enfilar-s'hi i contemplar la ciutat des de les altures.

Per desgràcia, a l'edifici gairebé no hi havia vegetació. Res que una cabra pogués menjar.

Sí, hi havia la galleda de fenc que apareixia cada matí a la cornisa més alta. I hi havia els cedres de la terrassa de l'àtic, i de tant en tant algú posava un test a la finestra.

Però la galleda no passava de ser un aperitiu, el cedre ja se l'havia cruspit fins a l'escorça i els geranis no t'omplen, si ets una cabra.

Hi havia un parell de veïns que insistien a plantar i replantar, decidits a trobar alguna espècie molt soferta que finalment cresqués. Però al final fins i tot la senyora Fenniford-Lysinski va haver d'acceptar la derrota.

Hi va haver uns dies que va semblar que amb els brots verds de blat se n'havia sortit. Creixien més de pressa que qualsevol altra planta que la Doris Fenniford-Lysinski hagués vist mai. Però els seus brots no passaven mai dels cinc centímetres, i un bon dia se'ls va trobar rosegats fins a l'arrel.

—Com poden decreïxer, uns brots? —va preguntar la Doris al seu marit, el Jonathan.

—I a a —va dir el Jonathan des de darrere del diari.

La Doris els vigilava molt de prop, els brots, però no va veure mai res que se'ls mengés. I és que la cabra esperava que la Doris anés al lavabo abans de segar l'herba amb les dents.

—A —responia el Jonathan quan la Doris tornava i li preguntava com dimonis podia ser que els brots haguessin minvat mentre era al bany.

«A» volia dia cabra, però per desgràcia la Doris no entenia el Jonathan, perquè el Jonathan havia tingut un ictus que li afectava molt la parla. Com que no aconseguia que la Doris l'entengués, el Jonathan se'n tornava al diari.

Ara bé, la veritat és que al Jonathan li agradava saber que la cabra s'havia menjat els brots i que la Doris no ho sabia. L'hi hauria pogut escriure (com acostumava a fer quan li era del tot imprescindible comunicar-se amb la seva dona), o més ben dit ho hauria pogut picar a la petita tauleta que la Doris li havia comprat, però no li venia de gust.

Al Jonathan no li venien de gust gaires coses, últimament.

*

Un matí, una nena que es deia Kid va entrar a viure en aquell edifici. La Kid no en sabia res, de la cabra. Com ho podia saber? Era de Toronto, ella.

—Nova York, Nova York! —va dir la mare de la Kid quan va aterrar l'avió—. Mireu on viurem, ara! Poc temps, això sí! Perquè d'aquí a una setmana ja haurem cancel·lat les funcions!

Passés el que passés amb les funcions, el fet era que s'hi estarien almenys quatre mesos, potser fins i tot sis, depenent de què fes el cosí.

El cosí era un cosí llunyà. Ric, gran, i amb molta afició a escapar-se quatre o sis mesos a algun lloc de clima agradable. Normalment hi anava amb la gossa. Però aquest cop anava a Anglaterra, i allà no hi deixaven entrar gossos.

—Què? —va dir la Kid—. No hi deixen entrar gossos, a Anglaterra?

—Bé, sí que deixen, esclar —va dir el pare—. Gossos de passeig i tal. —Imitava un famós ensinistrador anglès de gossos de quan la Kid encara no havia nascut.— Però els posen en quarantena. Si te'n

vols anar a viure a Anglaterra amb un gos l'has de deixar mig any en una gossera.

O sigui que la família de la Kid s'encarregaria de cuidar el gos del cosí. I mentrestant deixarien el gat de la Kid a casa, amb la Nana. Era molt injust, tot plegat.

A més a més, s'estarien al pis del cosí. Que era a prop de Central Park. El lloc on tot just ara s'aturava el seu taxi.

La mare estava tan il·lusionada que una mica més i es desmaia.

—Mira! La casa té un tendal! —va cridar la mare de la Kid.

La Kid se la va mirar. Sí, hi havia un tendal estret de lona que sortia de la porta i travessava tota la vorera. Uf.

—És genial, Lisa —va dir el pare de la Kid—. Pots pagar al taxista?

—El pare va sortir del cotxe. La Kid es va eixorir prou per imitar-lo.

Era d'hora. S'havien llevat a les quatre de la matinada per agafar el vol. Tenia molta son.

—Estic pagant a un taxista de Nova York! —va dir la mare de la Kid, i a continuació es va guardar el moneder i va sortir del cotxe.

Un home que duia una gorra grana de capità de vaixell i una jaqueta amb botons de llautó a joc va obrir la porta de sota el tendal.

—I hi ha un porter! —va dir la Lisa amb un xiuxiueig teatral—. Porter! —va dir, ara amb veu normal—. Hola!

—Senyora! —va dir el porter mentre agafava les maletes del pare de la Kid.

—Un porter m'obre la porta! —va dir la Lisa—. Un porter de Nova York!

La Kid estava massa cansada per a fer-li gaire cas, però en girar els ulls en blanc va veure una taqueta blanca dalt de tot de l'edifici, com si fos un nuvolet molt baix. Aquell nuvolet tan baix era la cabra, que de fet era un boc. La cabra tenia gana. Gana, gana, gana.

Just allà, a l'altra banda, hi havia menjar. Tota una vall plena. Herba. Flors. Fulles. Escorça. El que volguessis.

L'únic que havia de fer la cabra era anar al peu del turonet, baixar ràpidament el penya-segat negre i dringadís, arribar a terra, girar la cantonada, superar aquella absurda cornisa de color gris —qui ne-

cessita una cornisa, a terra?— i travessar el riu negre ple de grumolls gegants en moviment.

I ho pensava fer ara mateix. Ja trotava pel caire del penya-segat dringadís. Mirava penya-segat dringadís avall, l'únic que el separava d'aquell bé de Déu de menjar...

Però hi havia aquella cornisa absurda de color gris al fons de la vall. Ah, i les criatures sorolloses i arbrenques que s'hi passejaven. I el riu de grumolls gegants en moviment, també.

Tant de bo gosés enfrontar-se a aquell penya-segat dringadís d'una vegada. Al penya-segat dringadís, a la cornisa absurda i al riu de grumolls.

Podia?

Sí. Sí que podia. Sens dubte. Avui. Ara mat...

... després. Ara el que necessitava era menjar.

Va fer una ziga —clanc— i una zaga —clanc— sobre el penya-segat. Eren *clancs* suavíssims, diguem-ho tot. L'unglot de la cabra tenia una capa interior que esmorteïa els impactes. No semblava pas que la sentissin, les criatures sorolloses d'aspecte arbrenc.

Però els *clancs* hi continuaven sent. Després de cada copet, la cabra s'aturava i comprovava si hi havia algun perill.

Va fer un bot cap a la cornisa de la galleda. Pausa. Ben a l'aguait per si hi havia perill. Va continuar. Va girar la cantonada.

I vet aquí la galleda. Plena, li deia el nas. S'hi va acostar amb un trot lleuger i va mirar si hi havia algun perill.

Estava tancada, la tapa de la cova?

Sí. Sí que ho estava.

Molt bé. El lloc era segur. O mig segur. Mmm, quina oloreta tan bona. Quin gust tan bo. Quina meravella, menjar. Quina meravella. Tan, tan...

Ja estava. La galleda era buida.

Hora d'anar a mirar els brots. Els brots eren a l'altra banda de la cantonada, una cornisa més avall.

Havien tornat a créixer? Eh?

No.

Altres cop cap al terrat. Altres cop cap als cedres. Es va aixecar sobre les potes de darrere.

Hi arribava? No. Hauria de saltar. Saltar i mossegar a l'aire. Saltar i mossegar a l'aire.

Es va passar l'hora següent fent bots sota el cedre. Amb cada saltiró, el seu cos recordava altres saltirons enjogassats de quan era petita, la infància amb la mare a la paret del penya-segat.

Algun dia tornaria a fer-ne, de saltirons alegres. Algun dia. Quan tingués la panxa plena. Quan estigués segura.

O mig segura. No n'estàs mai, de segura.

I vet aquí que aquella mena de cosa cordial i llopenca se li acostava amb pas sigil·lós.

«Bon dia. És agradable, oi, pixar?»

La cosa cordial i llopenca de passos sigil·losos era un gos pigall, un Labrador groc que es deia Michigan. El Michigan va tornar a entrar per la porta gossera que donava a la terrassa de l'àtic i va prémer el morro contra la mà del seu amo.

—Què és aquest soroll, Michigan? —va dir el seu propietari, el Joff—. Semblen peülles. Com si els coloms portessin esclops. Esclops amb la sola de feltre.

El Michigan va moure la cua. Sabia que allò de fora era una cabra. El Michigan i la cabra eren amics. Però el Michigan no tenia manera d'explicar-ho a el Joff, això.

—No avanço gaire, Michigan —va dir el Joff.

El Joff treballava en una novel·la que havia de ser molt diferent del seu llibre anterior. En aquest no hi hauria dracs. Ni samurais. *Les plaques de Barifna*, es deia. El Joff hi treballava cada nit, des de la una de la matinada fins a les set del matí o fins que hagués escrit dues mil paraules, el que arribés primer.

Ara eren les 6:55 del matí.

Havia escrit trenta-sis paraules.

Les plaques de Barifna no eren de fusta ni metàl·liques, sinó plaques tectòniques. Barifna era un planeta amb un nucli cada cop més calent, cosa que feia que les seves plaques tectòniques es moguessin molt més de pressa que les de la Terra i que topessin i formessin muntanyes un cop al mes o cada dos mesos. Hi

havia volcans en erupció contínua al llarg de les zones de subducció.

Barifna havia sigut un planeta feliç fins que havia caigut en mans d'una espècie humanoide que l'explotava com si fos una gran mina i n'extreia unes vetes que servien combustible per al seus viatges interplanetaris a hipervelocitat. I ara el planeta se n'estava venjant. Els explotadors no havien entès que Barifna era un planeta dotat de sensibilitat que formava part de tota una galàxia de planetes sensibles, tot i que al final del llibre els hauria quedat molt clar. Descobrien que eren una colla de paràsits, i que als paràsits no els convé mai matar el seu hoste.

El personatge principal, en Martin...

Però què carai era, aquell soroll?

El Joff va sortir a la terrassa amb el Michigan al costat. Va sentir l'aire fred a la galta.

Havia sigut un esbufec, allò?

—Qui hi ha? —va dir, tot i que no creia que hi hagués ningú. Però aquell cop l'havia fet alguna cosa, això segur. I alguna cosa havia fet una mena d'esbufec.

Què era aquella respiració que sentia i que no era ni la del Michigan ni la seva? No ho hauria sabut dir.

Sentia parrups de colom i crits al carrer, dotze pisos més avall. La dringadissa d'un camió que obria les portes. El carretó metàl·lic que empenyia algun repartidor.

—Ets l'Spiderman amb esclops? L'esclòpman? El Superman encostipat i amb peus de plom?

Es va fregar la cara amb la mà, es va palpar la barba mal afaitada.

—Necessito dormir, potser només és això.

L'ordinador li va fer un sorollet. Les set en punt. Va grunyir.

—Molt bé —va dir—. Me'n vaig a dormir. Me'n vaig a dormir, i aquesta nit sí que me'n sortiré. M'asseuré, picaré, picaré, picaré i les dues mil paraules sortiran com per art de màgia. Quedarà perfecte.

Es va rentar les dents i la cara, es va posar els taps per a les orelles i va enfonsar-se primer al llit i després en el son.

Tres pisos més avall, a l'apartament 908, el Jonathan es despertava. Va obrir l'ull esquerre. El dret li va quedar mig aclucat.

Un altre dia. Uf. La Doris era al lavabo, cantant. Havia posat la cafetera. El Jonathan en sentia l'olor. La Doris no trigaria a venir.

«Bon dia», li diria alegrement mentre el destapava d'una revolada, com si fos una infermera xiroia i un pèl sonada. «Hora de moure les cametes!»

Ja era aquí. Amb els cabells blancs ben raspallats i el mocador ben nuat al coll. Però si semblava una hostessa d'avió, per l'amor de Déu!

—Bon dia! —va dir alegrement, i li va treure les mantes d'una revolada—. Hora de moure les cametes!

El Jonathan va grunyir. La Doris li va alçar la cama dreta i la va manipular per tal que el genoll es doblegués i s'estirés, es doblegués i s'estirés, es doblegués i s'estirés.

—Ara tu —va cridar.

Ja et sento, va respondre mentalment el Jonathan, enrabiad.

Va alçar la cama cinc centímetres per sobre del llit i la va deixar caure.

—Un altre cop. Cama esquerra. Au, vinga —va cridar la Doris.

Aixecar. Deixar caure. Bah.

—El braç —va cridar la Doris—. Vinga, Jonathan.

Deixa'm en pau.

La Doris li va retorçar el braç sense captar gens la seva telepatia, o potser ignorant-la.

—I ara aixeca't —La Doris va ajudar el Jonathan a incorporar-se i seure. Li va acostar el caminador, el va ajudar a aixecar-se, el va ajudar a posar-se la bata i va deixar que avancés amb penes i treballs fins a la porta del lavabo.

Almenys ara el deixava pixar sol. El Jonathan ho va fer, es va rentar, va grunyir i va arrossegar els peus fins a la taula on hi havia l'esmorzar.

—Aixeca els peus, amor meu —va dir la Doris—. Intenta-ho.

El Jonathan la va fulminar amb la mirada.

—T'he fet un bol de cereals boníssims.

Sempre igual. Aquella alegria implacable. Moviments mínims que requerien esforços màxims. Un exèrcit de gent que entrava i sortia de la casa per «ajudar-lo en la recuperació». Fisioterapeuta, terapeuta ocupacional, massatgista terapeuta, logopeda. Tots delirantment alegres, tots professionals de l'optimisme.

I ell no podia fer-hi res, ni tan sols dir a la Doris que callés.

—De quin gust el vols, avui, el suc de germinat de blat? Plàtan i maduixa? Kiwi i llima? Nabius blaus?

Vòmit de vinagre, va pensar en Jonathan.

—Ja sé que no t'agrada, amor meu, però és que fa miracles! Té un munt de clorofil·la!

No soc una planta, jo. T'has deixat enredar, és una altra enganyifa.

Després de donar-li el vòmit de vinagre, la Doris va tornar a entrar el germinat de blat.

—No són els coloms que s'ho mengen —va dir—. Què més pot ser? Les rates no hi pugen, oi, tan amunt?

El Jonathan no va respondre.

—M'agradaria que parlessis amb mi, Jonathan —va dir la Doris.

—O u —va cridar ell.

—No diguis bestieses —va respondre la Doris—. Esclar que pots.

*

Mentrestant, dos pisos més amunt, a l'apartament 1103, el Kenneth P. Gill cantussejava mentre seguia la seva rutina matinal. Va entrar la galleda buida de fenc i va deixar la finestra oberta per si de cas. Es va dutxar, es va afaitar, es va posar una camisa perfectament planxada, un trajo agradable i unes sabates elegants. Va trucar a la seva mare, va enviar un correu a la seva exdona, va quedar per sopar amb uns amics i va provar de no pensar gaire en la cabra.

La cabra?, es va dir. Quina cabra?